

Ля-Львівськ. Бельгія. — В
неділю 24 жовтня ц. р. тут
відбулося урочисте відзна-
чення 25-річчя священства о.
о. д-ра Богдана Куриласа. З
приводу цього ювілею він
отримав благословення від
Папи Павла VI, кардинала
Йосифа Сліного, митрополита
Максима Германюка,
владика Івана Бучка та ба-
гато привітальних листів.

СВОБОДА

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc. 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1103 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Address: "СВОБОДА," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Азія чи Європа

Коли Америка активно заангажувалася у війні в Південному В'єтнамі, справи європейського континенту відійшли на задній план. Спричинилися до цього ще й такі події, як загострення конфлікту між Москвою та Пейпінгом і господарська криза в СРСР, бо вони не дозволяли СРСР активно продовжувати імперіалістичний наступ проти Заходу: тому й "затихла" берлінська і взагалі німецька проблема. Америка теж не могла виявити великої активності на європейському терені, зайнята в першу чергу азійськими справами, тим паче, що раз-у-раз зустрічалася з актами політичної диверсії — з боку свого французького союзника. Ось тому почали з'являтися замітки прохильної Америки західноєвропейської преси, що Америка "збавляючи" до справ Західної Європи, і пересторог, що центральною міжнародною проблемою такої загрози є потреба впорядкувати відносини в Європі, які через 20 років після закінчення останньої світової війни все ще знаходяться в жалюгідному стані тимчасовості.

Важливі європейські, зокрема німецькі проблеми, підкреслили в останніх тижнях кілька подій. Франція де Голля невдовзі виявила свою односторонність з становищем Москви — проти допущення Західної Німеччини не тільки безпосередньо до атомової зброї, але й до атомово-стратегічного планування в Атлантичному Союзі. Водночас канцлер Лудвіг Ерхард заповів, що Західна Німеччина, сучасна армія якої є стрижнем збройних сил НАТО, вимагає участі в атомовому озброєнні й плануванні. У цій справі думки керівних американських кіл поділилися. Актуалізується також справа відношення Західної Німеччини та її союзників до її східного кордону, відомого під назвою кордону Одрі-Неісе. Коли Ерхард заповідав, що Німеччина готова дати "належні гарантії", які виключають відтворення її імперіалізму, то ці обидві справи грають у отих "гарантіях" вирішну роль: Ерхард хоче переконати Москву, що вона має погодитися на обсягання Німеччини. Якщо де Голль прийшов до переконання, що Німеччина може стати вперше його планом відтворення "великої" Франції, себто французької гегемонії в Європі, то він — очевидно — зматиме до відновлення французько-східноєвропейського союзу — проти Німеччини. Можна сумніватися, чи в ім'я співіснування з Москвою приєднається до цієї концепції Вашингтон.

Однак ці європейські справи знову можуть відійти на задній план, якщо теперішній шум у зв'язку з шуканнями шляхів до "компромісного" замринення у В'єтнамі залишиться тільки шумом, а американські літаки почнуть бомбардувати столицю Північного В'єтнаму Ганой та його головний порт Гайфонг, американське військо у Південному В'єтнамі зросте до 300.000 воїнів і безпосередньо задуриться з північно-в'єтнамською армією. Тоді стане рідше і проблема Китаю, і пригадаються слова Чинг Кай-шека, що тривка розв'язка проблеми В'єтнаму можлива тільки — поза його межами. Поки що комуністичний Китай воює, до останнього в'єтнамського воїна! і спокійно полюбляє арсенал атомової зброї. Багато військових авторитетів заперечують мудрість такого стану, що його смертельної загрози не розуміють тільки пацифісти з Об'єднаних Націй і американських кемпів. Отож тільки дальший розвиток подій докаже, котрий континент — Європа чи Азія — дасть поштовх до нової конфігурації міжнародних сил.

Нова атака Пейпінгу

Після відбуття "жовтих роковин", відзначуваних з голосними фанфарами у Москві 7-го листопада цього року, і після виголошення напередодні тих роковин заступником совєтського прем'єра Д. Полянським примирливої супроти комуністичного Китаю промови, як також після надрукування в совєтській пресі в ті дні на першому місці поміж усіма іншими телеграмами і посланнями привітального листа ЦК китайської комуністичної партії з підкресленням спільних цілей у боротьбі "проти найлітшого ворога народів усього світу, американського імперіалізму і його послідовників" — здалося б, між Москвою і Пейпінгом настав злагода і порозуміння. Так принаймні коментували обидва ті виступи деякі газети на Заході.

Однак, не потривали й тижня ті "жовтєвороковинні" настрої та сподівання, як у центральному органі Комуністичної партії Китаю, "Жень Минь Жібао" і в офіційному журналі ЦК цієї ж партії, "Гунг Чі" появилася нова, ще гостріша, як досі, стаття проти "совєтських ревізіоністів" за їх... домову з "американськими імперіалістами", отим, що їх у листі ЦК КПСР до ЦК КПСР з 7 листопада ц. р. визначено, як "найзаклятішого ворога народів усього світу". Тон цієї атаки такий дошкульний, що й совєтські часописи — "Правда" та "Известія" — з 16 листопада були примушені зреагувати на неї в своїх кореспонденціях з Пейпінгу, датованих днем 13 листопада.

Надрукована ця стаття з атакою на Москву в названих вище офіційних китайських компартій під характеристичним заголовком: "Відповідь на розп'якування нового керівництва КПСР про "єдність дій". Совєтська преса стверджує з приводу цієї публікації, що, "беручи до уваги розлюченість і брутальний тон, ця стаття вирізняється навіть на тлі інших матеріалів такого роду, регулярно друкованих у китайській пресі".

Автори комуністичної атаки на Москву заявляють, що Совєтський Союз увійшов "в порозуміння з американським імперіалізмом в ім'я спільного володіння над світом", і що совєтське колективне керівництво своєю теперішньою "ревізіоністською" політикою стало на шлях "відмови від усієї антиімперіалістичної боротьби і проти цієї боротьби". Теперішня господарська політика в СРСР, зокрема рішення в цій ділянці, прийняті вересневим пленумом ЦК КПСР, скваліфіковано в статті "Жень Минь Жібао" і "Гунг Чі", як... "реставрація капіталізму" в СРСР.

Повний текст комуністичної статті з нападом на Москву на Заході ще не опубліковано. Проте, якщо вірити совєтським офіційним органам, які лелекають перебільшувати б те, що в ній написано, "вся китайсько-комуністична атака від початку до кінця побудована на нічому безобґрунтованих наклепів і провокаційних вигадках, пронизаних духом ворожнечі до совєтського народу, до КПСР і її політики..." Місичні місяці й аргументи із цієї статті в реферуваних совєтських газет напевно пропущені або і зм'якшені, щоб не доводити всієї правди про її гостроту до свідомості читачів.

Започаткування цієї нової атаки на Москву в часі, коли Москва почала консолідувати свої впливи в комуністичному світі, доводить, що Пейпінг рішучий блат боротися за гегемонію в комуністичному русі, щоб повести його під своїм проводом, але більш революційним шляхом до спільної всім комуністам мети — опанування вільного світу.

Валентина Сміленко

МУЗА, ЗВЕДЕНА З ПАРНАСУ

(У зв'язку з IV з'їздом архітектів України)

Архітектура — мій фах. Література — мій захоплення. І те й друге пов'язані між собою так, що я не знаю, що люблю більше. Різниця між письменником і архітектором полягає в тому, що книжка, яку пише письменник, лежить на полиці, поки читач не візьме її в руки, а книжку, яку "пише" архітект, читають усі.

Архітектура оточує нас з усіх боків. Світ її мистецьких образів завжди у нас перед очима, постійно впливає на нашу поведінку, тішить нас чи засмучує, окрилює чи пригнічує.

Твори архітектури існують століттями. Сторінки кам'яного літопису нашої епохи читають наші діти, внуки і правнуки.

Ясна річ, мистецький образ, втілений у слові, впливовий, сильніший за будівлю інший. Він діє безпосередньо на розум і почуття. Образ, втілений у каміні, бетоні, пластмасі, не несе в собі такої сили впливу.

Архітектура також — організатор побуту, що починається з житлової секції. Хіба ми не знаємо таких новозбудованих домів, у яких невідгодно жити. Наші продавці нерухомого майна поспершують, що саме тепер зростає попит на старого типу будинки в старих дільницях міст. Чому? Та тому, що нове, хай і більше мешкання має менше вигід. На жаль, такі парадоксальні випадки — не рідкість у нас, в Україні. А що таких проблем на Україні ще більше, це змушує мене цікавитися ними.

У жовтні цього року протягом двох днів у Києві в Центральному Будинку Архітектів відбувався IV з'їзд будівничих України. Одні з обсерваторів того з'їзду подає свої враження. Він пише: "Найвище було б думати, ніби з'їзд може дати відповідь на геть усі невирішені питання. Але хотілося б сказати про одну, на мій погляд, дуже важливу підмогу, яка чимало мірою сприяла б піднесенню рівня всієї архітектурної творчості..." Він пригадає 30-ті роки, коли багато будували. Простіше всі більш-менш значних споруд виносилося на суд громадськості. Влаштувано громадські перегляди проєктів, обговорення, провадилося дискусії в пресі. Широко практикувалося тоді й архітектурні конкурси — закриті й відкриті.

"Проте, в останні роки, — пише обсерватор, — широка громадськість майже не бере участі в обговоренні проєктів. Архітектурні конкурси провадяться дедалі рідше".

На його думку, причина полягає в тому, що архітектура протягом якогось періоду була вилучена з номінального списку різних видів мистецтва. Одноособовим рішенням музу архітектури зведено з Парнасу й вилучено з-під егіди золоточубого Аполлона. Недарма поміж архітектами ходять анекдот, загадка: "Не мистецтво, неК."

Не так давно в київській "Літературній Газеті" вміщено цікаву статтю проф. Олтаржевського про за-

науку, не техніка, а протекція. Що це таке?"

Далі цей обсерватор пише: "Я слухав харківського архітекта Калыного, дніпропетровця Крикіна і інших промовців. З гіркою і з болем говорили вони про ті естетичні збитки, яких завдала архітектура в період, коли була позбавлена прав і значення мистецької діяльності. Вони розповідали, як просто на очах морально старіють споруди, зведені нею в ці часи, зовсім недавно. У всіх цих виступах звучала одна думка: "І все таки вона — мистецтво!"

Думка абсолютно правдива, мало того — очевидна. Київ загубив відомий з історії Золотоверхий Михайлівський монастир або Трьохсвятительську церкву, Успенську церкву, дзвіницю Кирилівської церкви на Подолі, там же церкву Різдва, Михайлівську браму, Віслюкову — Микольський монастир, Ковнірівський і Чернечий корпуси у Києво-Печерській Лаврі, Митрополитську Палату, Всеєвську, Петропавлівську і Костянтинівську церкви, а тепер науковці просять зберегти пам'ятку старовини, відому в історії під назвою "Старокиївський брами".

"З метою охорони цього видатного архітектурного пам'ятника, побудованого в 10-му стол. князем Володимиром, — пише обсерватор, — слід було б позначити кварталом план фундаменту "Старокиївської брами". Це придалося б не лише в екскурсійних цілях, а й зберегло б фундамент від руйнування під час земляних робіт. Зараз все це вкрито асфальтом... Чи, наприклад, багато з киян знають, про те, що на Володимирській гірці намічено спорудити музей - панораму оборони Києва, готель і кінотеатр?"

Чи дали б вони згоду на це, якби спитати їх? Ні, вони напевно відкинули б цю пропозицію! Мабути, жадне місто Совєтського Союзу не потерпіло так, як Київ від непередуманих, а то й зловмисних рішень. Зникли чудесні стародавні ансамблі, національні святині українського народу. Ворогові це й треба. Приспівуючи українську пильність, руйнується все національно - українське.

"Можливо, скажуть, що Київ росте і потребує міста, — закінчує свої міркування обсерватор. — Так, він росте і росте дуже швидко, отож і не можна не думати про майбутнє, про його силует. Очевидно, слід продовжувати смугу усталених київських парків на північ і на південь уздовж Дніпра. Та й про силует лівого берега час серйозно замислитися. Любоєзвона забудова позбавлена виразних архітектурних акцентів, вона має вигляд досить таки невеселої, якщо не просто убогої".

Не так давно в київській "Літературній Газеті" вміщено цікаву статтю проф. Олтаржевського про за-

будову Москви. Він ставить питання про те, що при проєктуванні нових ансамблів старовинні споруди мають органічно вписатися в нову забудову, зайняти в ній місце певних архітектурних акцентів. Чи не слухні думки і для розбудови Києва та інших українських міст і сіл?

Дай Боже, щоб домагання українських будівничих увінчалися успіхом.

Він народився темної зимової ночі в хаті головінського селянина-кріпака Яким Кармелюком року Божого 1787-го, майбутній народний герой. Поділля — батьківщина славного Кармелюка, де серед покращеного людства були дуже живучими національно-визвольні й волелюбні традиції українського народу.

Життя Устима Кармелюка, 130-річчя від дня загибелі якого минос в цьому році, за влучним висловом Тараса Шевченка, може становити частину історії його батьківщини й народу.

Лише легендарна людина, наділена незвичайним розумом і надприродною силою, змогла витримати за своїх неповних 48 років жорстоку рекрутчину, багато сотень ударів шпильцунем і батогам, спокійно вислухати смертний вирок, не занепасти духом і зберегти залізну волю, зносячи кайдани, холодні мрази в'язниці; знати в собі сили для втечі з них; витримати люти морози й холодні сніги, добирючись із Сибіру на рідне Поділля. Не даремно у народі казали, що немає на світі таких кайданів, щоб у них можна було закувати Кармелюка.

Понад 15 тисяч верст з татарином на обличчя через уральський Сибір йде пішки Кармелюк Раз, і відрує, і втретє... Тайгою... іноді більше року, і кожного разу його очікував повенелений люд в Україні. Це й надало йому неможливі надлюдські сили. Про це і в народній пісні співастся:

За Сибіром сонце сходить,
Хлопці, не знімайте,
Ви на мене, Кармелюка,
Всю надію майте...

Подібно, як лицар гучульського роду Олекса Довбуш у Карпатах, так Устим Кармелюк на Поділлі борюся за права народу, за людську гідність кріпаків. Та не лише на Поділлі, а й на Волині, Київщині і взагалі Правобережній Україні. Селянські загони Устима Кармелюка чинили понад тисячу сміливих наскоків на місця гнобителей.

Кармелюк ставав такою небезпечною, що справою Устима Кармелюка займався "сам великий князь" Константин Павлович — брат московського царя...

Ще за життя лицаря народ складав про нього пісні, оповідання, легенди, перекази... Кармелюк, крім української, вільно володів польською, жидівською та російською мовами, що давало йому змогу легко перемішуватися, виступати в одязі польського пана, російського чиновника, жандар-

ма, орендаря, корчмаря. Та й сам він був красен: зросту великого, будови міцної, волосся русе, обличчя круглолиде, очі сірі.

Протягом усього життя на шоденний шмат хліба Устим Кармелюк заробляв собі шевством; біля вбитого героя знайдено маленьку торбинку із шевськими цвяхами.

Постаттю Устима Кармелюка, лицаря честі й справдливості, цікавилися українські письменники, мистці, вчені. Відомо, як пильно цікавився Кармелюком Тарас Шевченко. Образ славного месника стояв перед очима видатний український письменник Марко Вовчка. Вона довгий час проживала на Поділлі й напучувала народних пісень та легенд про героя шевського української літератури змалювала образ Кармелюка.

Свій погляд на героїчну постать Устима Кармелюка зупинив видатний український письменник Михайло Старицький — автор широкого мистецького полотна — роману "Кармелюк". Пізніше захоплювався піснями й героїчними вчинками народного месника Степан Васильченко, написавши про нього романтичний твір.

Образ українського національного героя Устима Кармелюка запалився мистецьку уяву і Панаса Мирного, Лесі Українки і Михайла Коцюбинського...

Коли великий Кобзар Тарас Шевченко повертався із заслання, то у "Шоденнику" 28 травня 1858 року не випадково записав народну пісню "Повірюся я з Сибіру", назвавши Устима Кармелюка "славним лицарем".

Славний лицар! — так з глибокою пошаною згадує Устима Кармелюка український народ. З великою любов'ю береже пам'ять про нього земляки-подільці.

II. Панащенко

Через дуг дистансу до криниці.
Де вербовий нахилився пліт,
І нап'юся джерельної водиці.
Во не пия і вже двадцять літ.

А пізніш, мандруючи полями,
Вулу слухати жайворонка спів.
Привіталося ніжно з солов'ями, забравше снів.

Радість надимас мої груди,
Серце мліє, лоскотом цемить.
Скорю матір обіймати буду,
Скорю, скорю.

Ще лиш крок, ще мить...
ВАСИЛЬ ДУБИНА
Шмига, 1965.

СЛАВНИЙ ЛИЦАР

Він народився темної зимової ночі в хаті головінського селянина-кріпака Яким Кармелюком року Божого 1787-го, майбутній народний герой. Поділля — батьківщина славного Кармелюка, де серед покращеного людства були дуже живучими національно-визвольні й волелюбні традиції українського народу.

Життя Устима Кармелюка, 130-річчя від дня загибелі якого минос в цьому році, за влучним висловом Тараса Шевченка, може становити частину історії його батьківщини й народу.

Лише легендарна людина, наділена незвичайним розумом і надприродною силою, змогла витримати за своїх неповних 48 років жорстоку рекрутчину, багато сотень ударів шпильцунем і батогам, спокійно вислухати смертний вирок, не занепасти духом і зберегти залізну волю, зносячи кайдани, холодні мрази в'язниці; знати в собі сили для втечі з них; витримати люти морози й холодні сніги, добирючись із Сибіру на рідне Поділля. Не даремно у народі казали, що немає на світі таких кайданів, щоб у них можна було закувати Кармелюка.

Понад 15 тисяч верст з татарином на обличчя через уральський Сибір йде пішки Кармелюк Раз, і відрує, і втретє... Тайгою... іноді більше року, і кожного разу його очікував повенелений люд в Україні. Це й надало йому неможливі надлюдські сили. Про це і в народній пісні співастся:

За Сибіром сонце сходить,
Хлопці, не знімайте,
Ви на мене, Кармелюка,
Всю надію майте...

Подібно, як лицар гучульського роду Олекса Довбуш у Карпатах, так Устим Кармелюк на Поділлі борюся за права народу, за людську гідність кріпаків. Та не лише на Поділлі, а й на Волині, Київщині і взагалі Правобережній Україні. Селянські загони Устима Кармелюка чинили понад тисячу сміливих наскоків на місця гнобителей.

Кармелюк ставав такою небезпечною, що справою Устима Кармелюка займався "сам великий князь" Константин Павлович — брат московського царя...

Ще за життя лицаря народ складав про нього пісні, оповідання, легенди, перекази... Кармелюк, крім української, вільно володів польською, жидівською та російською мовами, що давало йому змогу легко перемішуватися, виступати в одязі польського пана, російського чиновника, жандар-

ма, орендаря, корчмаря. Та й сам він був красен: зросту великого, будови міцної, волосся русе, обличчя круглолиде, очі сірі.

Протягом усього життя на шоденний шмат хліба Устим Кармелюк заробляв собі шевством; біля вбитого героя знайдено маленьку торбинку із шевськими цвяхами.

Постаттю Устима Кармелюка, лицаря честі й справдливості, цікавилися українські письменники, мистці, вчені. Відомо, як пильно цікавився Кармелюком Тарас Шевченко. Образ славного месника стояв перед очима видатний український письменник Марко Вовчка. Вона довгий час проживала на Поділлі й напучувала народних пісень та легенд про героя шевського української літератури змалювала образ Кармелюка.

Свій погляд на героїчну постать Устима Кармелюка зупинив видатний український письменник Михайло Старицький — автор широкого мистецького полотна — роману "Кармелюк". Пізніше захоплювався піснями й героїчними вчинками народного месника Степан Васильченко, написавши про нього романтичний твір.

Образ українського національного героя Устима Кармелюка запалився мистецьку уяву і Панаса Мирного, Лесі Українки і Михайла Коцюбинського...

Коли великий Кобзар Тарас Шевченко повертався із заслання, то у "Шоденнику" 28 травня 1858 року не випадково записав народну пісню "Повірюся я з Сибіру", назвавши Устима Кармелюка "славним лицарем".

Славний лицар! — так з глибокою пошаною згадує Устима Кармелюка український народ. З великою любов'ю береже пам'ять про нього земляки-подільці.

II. Панащенко

Через дуг дистансу до криниці.
Де вербовий нахилився пліт,
І нап'юся джерельної водиці.
Во не пия і вже двадцять літ.

А пізніш, мандруючи полями,
Вулу слухати жайворонка спів.
Привіталося ніжно з солов'ями, забравше снів.

Радість надимас мої груди,
Серце мліє, лоскотом цемить.
Скорю матір обіймати буду,
Скорю, скорю.

Ще лиш крок, ще мить...
ВАСИЛЬ ДУБИНА
Шмига, 1965.

Радість надимас мої груди,
Серце мліє, лоскотом цемить.
Скорю матір обіймати буду,
Скорю, скорю.

Ще лиш крок, ще мить...
ВАСИЛЬ ДУБИНА
Шмига, 1965.

Радість надимас мої груди,
Серце мліє, лоскотом цемить.
Скорю матір обіймати буду,
Скорю, скорю.

Ще лиш крок, ще мить...
ВАСИЛЬ ДУБИНА
Шмига, 1965.

НА ТЕМІ ДНІ

В ОБОРОНІ ПАНАХИД

Власне, ніхто, здавалося б, і не нападає, то пощо й боронити їх? Але треба так, бо останніми часами з'явилася досить здорова, корисна тенденція, яка, одначе, через традиційне перебільшення не завжди здорово й корисно відбивається на нашому шоденному житті.

Маю на увазі тенденцію проти нашого "вічного плачу", проти суму і сліз на наших імпрезах, проти відзнавання дия смерті, а не народження наших історичних постатей, проти роковин сумних подій, а не за світлі моменти української боротьби за волю і самостійність.

Це — здорова і корисна тенденція. Але нарікання на часті панахиди по наших церквах — мовляв, служіння якнайбільше молебнів, а не панахид — не стільки додають "божового духа", не стільки виховують, як очерствлюють, заморозжують нашу душу.

Це правда, що американці відзначають день народження, а не смерті. Але ми забуваємо, що в Америці так було завжди. Так і в інших країнах, у всіх народів. Це — їхній звичай-традиція. У нас трохи інше. І це сказав, що наші гірші?

Ми вже й так стільки згубили свого рідного й прийняли чужого, яке до нашої душі і до серця не промовляло, що можна було б такі наші традиційні панахиди залишити поза темою полеміки на сторінках нашої преси. Ніхто нікому не забороняє відзначати день народження тієї чи іншої історичної особистості, але й відзначування роковин смерті тієї особистості — це наша традиція, звичай, і панахиди — це не звичайні собі слези, "вічний плач" чи скитання. У панахиді криється більше змісту, ніж противники зауважували.

А щоб це повністю уяви-ти, відчувати, треба хоч раз у житті замовити панахиду по якійсь людині, яку ми дуже добре знали особисто, або по людині зі своєї родини. Бо панахиди з приводу роковин смерті наших історичних осіб, якими б вели-

кими патріотами ми себе не вважали, часто не доходять до нашого серця. Ми часто робимо все іпучно: стоїмо зі свічкою і... чекаємо кінця сумних пісень хорів або промови священника. А ось коли перед нашими очима встала постать знаної або рідної людини, коли полетіла ота, за душу хапаюча, мелодія на слова "Життєвське море..." — тоді ми не чекаємо кінця сумних пісень хорів, тоді так хочеться нічухання дия смерті, а не народження наших історичних постатей, проти роковин сумних подій, а не за світлі моменти української боротьби за волю і самостійність.

Ми будемо тут гворити про релігійну суть і користь панахид. Навіть з точки зору "дивильної" чи світської, національної панахиди не тільки ніякої шкоди не приносить, а, навпаки, виховує нас і наше покоління. Молода людина, душа і серце якої очерствіли, не сприймає й бойових гасел, що їх виховували на нас святах, улаштованих з приводу смерті, а роковин народження тієї чи іншої історичної особи.

Новонароджена дитина найперше — плаче, а тоді вже навчаться сміятися. І ніякими порадами в газетах — відкинути відзначування роковин смерті і впровадити відзначування роковин народження — ми не зрушимо ані старших, ані молоді.

Зрештою, хто сказав, що на академіях, концертах і великих імпрезах з приводу роковин смерті мусять у наших народних домах хори співати сумних пісень? Адже ми відзначаємо не саму смерть людини, а життя і діяльність людини. А чи робимо це в роковини її смерті, чи в роковини її народження — нема в тому як такої різниці, щоб треба було чужого наутичас, а свого — цуратися.

Іван Овечко

Ніксон передбачає, що В'єтнам буде предметом виборчої кампанії у 1968 році

Нью Йорк. — Колишній віце-президент Річард Ніксон, виступивши в телевізійній програмі "Обличчя до народу" в "Колумбія Бродкестінг Систем" в минулу неділю 21 листопада ц. р., заповів, що політика Америки у відношенні до В'єтнаму і таємно війна напевне стануть однією з головних тем передвиборчої кампанії у президентських виборах у 1968 році, якщо до того часу Америка ані не виграла тієї війни, ані не закінчила її. У зв'язку з цим Ніксон повторив думку, що відва

Степан Федорівський

СЕМЕН Т. ПІДГАЙНИЙ

(Слово над могилою сл. п. Семена Ол. Підгайного)

Жалобна Громо! Невмиляма і передчасна смерть зирнула з-під нашої землі на найкращих патріотів і невідомою борця за визволення українського народу з-під московської неволі — Семена Олександровича Підгайного.

Семен Олександрович народився в козацькій родині в селі Кубані. Він був людиною непересічної вдачі і твердого волі, притаманної тільки лицарям Запорізької Січі. Ще юнаком, у роки економічної кризи й політичної неспокійності він прибув у золотий Київ, щоб відстояти правду про нашу Вітчизну. І не випадково він посвятив історичній науці. В аудиторіях Київського Інституту Народної Освіти, що по революції створився на базі Університету св. Володимира, Семен Олександрович студіював історію і після успішного закінчення інституту пішов на наукову працю в тодішню столицю підмосковної України — в Харків.

Але лукава доля руками російсько-комуністичних окупантів обірвала його багаторічні наміри. Тоді Москва аозгрозилася українську історичну науку і більшість науковців з виразними національними тенденціями вивести з країни, частину фізично знищити, а частину розкидати по північних таборях каторжної праці. Так сталося з молодим науковцем, Семеном Підгайним. Його московські сатрапи вивезли на Соловецькі острови.

Його допоміг йому перетерпіти нелюдські знущання і по вісьмох роках він повернувся в Україну з тавром „ворога народу“. З цим тавром він не мав місця в своїй Батьківщині. Тільки друга світова війна врятувала його життя і буревіями воєнних подій вивнесла його в західний світ.

І тут, в західному світі, Семен Олександрович, як той орел розпросторив крила в боротьбі з ворогом за визволення українського народу з-під російсько-комуністичної неволі.

Він один з перших, разом із сл. п. Іваном Багряним, був основоположником Української Революційно-Демократичної Партії та першим заступником її генерального секретаря. Він видав високої вартості мемуари: „Українська інтелігенція на Соловках“ та „Недоторканий“. В Європі був членом українського передпарламенту — Української Національної Ради.

Переїхавши в Канаду, Семен Олександрович не пішов шляхом типових добровольців, а решту своєї енергії віддав служінню нації. Він про-

іхав по всіх містах Канади з лалким словом Прометея про безпеку російського комунізму і одночасно збирав уривки сили, створюючи крайовий комітет УРДП та громадсько-політичну організацію СУЖЕРО, а пізніше Світову Федерацію Політичних В'язнів, президентом якої залишився до останніх днів.

Він глибоко розумів значення слова і слово правди в імені Президії Світової Федерації випустив в англійській мові. Перший і другий томи „Білої Книги про чорні діла Кремля“, власний твір „Острови Смерті“, „Тригролови“ Івана Багряного, „Григорій Орлик“ — проф. Борщак, цикл памфлетів та журнал „Ню Рів'ю“ — в західному світі проломали кригу російського імперіалізму.

Впродовж останніх двадцяти років з-під його пера опубліковано в газетах безліч статей, в яких він якраз розкривав і морально руйнував заміри московського комунізму. Він не жив особистим життям, а палав неогосподарним емоціями, щоб просвітити шлях „недоторканим“ у їхній боротьбі за визволення українського народу.

Підгайний був людиною справді справедливою, всепроникаючою і мав завжди чутливу душу, і, може, хвороба тої передчасно вибрала його життя, що його добре серце не могло знести несправедливих обурень та провокацій темної вулиці, яка прикривалася крилатими словами патріотизму, а діє на шкоду цього патріотизму.

Важко повірити, що українська еміграція вже не пошує його палких промов, не прочитає глибокозмистових статей, які як гарматні стріли не раз насторожували страхом ворога там у непокореній нашій Батьківщині. Важко повірити, що він оспертив свою прекрасну родину.

Ті, Друже, передчасно відійшов від нас, але ти збудував незгасимий пам'ятник. Спи, Друже, вічним сном. Хай земля ця буде твоїм духом. Твої пориви і творча спадщина перенесуться в серця і дію українського народу.

Преса в Індонезії не слухав Сукарна. Всі його заклички, щоб припинити пресову кампанію проти комуністів в ім'я „національної єдності“ минаються без відгуків. Насправді армія обсадила своїми людьми, консервативними націоналістами, керівні установи в уряді і пресі і виразно сприяє дальшій пресовій нападці проти комуністів.

Даше Кайтосваскі

Особистий тріумф Марусі Бек

У виборах до Міської Ради Дітройту 2 листопада Радя Марусі Бек досягла великого особистого тріумфу. Вона виграла ці вибори сама. Вона мала беззастережну підтримку всієї української громади, але ця громада замала чисельно й забідна фінансово, щоб перемогти всіх, які були проти неї. А якось так склалося, що проти неї були всі, великі цього міста: і прадавці і робітники, і Демократична партія і Представники Республіканської партії; і вся велика преса і велика громада негрів; і „айрїши“ і чистокровні англомоскани. Посадник міста, Джером Кавано, навіть підобрав був протикандидатку з подібним ім'ям Марусі і одверто говорив проти Марусі.

Маруся Бек

Треба було бути божественним або одержимим великою ірри в себе і в правдивості своїх ідей, щоб мати відвагу протиставитися такій могутній коаліції, яку мала проти себе Маруся Бек. Маруся Бек мала за собою, крім українців, майже всі ті, зв. етнічні групи Дітройту, при чому поляки, мадяри й румуни, особливо ті перші, працювали для неї з відданістю й посвятию.

Поляки, яких є багато більше від нас у Дітройті, мали двох кандидатів, одного до Міської ради, а другого на суддю, й обидва програли.

Марусю Бек як надзвичайно здібну, чесну й віддану справі особу підтримували один радийший коментатор (Лу Гордон), її прирочала голосуючим деяка мала місцева преса, особливо польська (ми не маємо в Дітройті української преси), її „спонсорували“ деякі малі робітничі спілки, але це крапля в морі води.

До речі, її підтримувала „могутня“ як дехто думав, Асоціація Домовласників Великого Дітройту — і за це вона дістала назву „консервативки“, — що рівняється злочинної зради в цьому демократично-робітничому місті, — але творець і провідник цієї асоціації, адвокат Пойндекстер, перепавав при виборах!

Немає сумніву, що і Асоціація Домовласників, і етнічні групи, і деяка мала преса багато спричинилися до успіху Марусі Бек. Але всі вони не дали їй круглої чверть мільйона голосів, що їх Маруся Бек потребувала для перемоги. Всі вони разом дали, кажімо, 100,000 голосів; але решта 150,000 прийшли з інших джерел.

Маруся „вичарувала“ решту голосів своєю особистістю. Вона переконала велику частину виборців, що вона гідно, чесно й мудро заступає інтереси всіх мешканців цього міста. Вона переконала їх і заставила їх вірити, що причеплені їм „арішкі“ консерватизму, расової ненависті, критикоманії тощо були злогобним видуманим її противниками з однією метою: повалити її.

Маруся Бек переконала величезне число дітройтської

громади, що не тільки айрїши і інші „безрасові“ расисти та безнаціональні „шовіністи“ мають великих людей і здібних провідників. Мають їх і українці. Во хоч расовий і національно-етнічний момент не були чи не повинні були бути проблемами й моментами, які мали б мати вплив на вислід виборів, то велика й несумлінна коаліція проти Марусі на кожну кроці підкреслювала її українське національне походження. Найбільший дітройтський щоденник „Дітройт Нюз“, а в останньому тижні майже в кожному числі закликав читачів не голосувати на Марусю, а за три дні до виборів помісив передову статтю, заявляючи, що газета не є проти Бек, тому, що вона українка, але тому, що вона не добра...

Марусю ідентифікували як українку. Тому її перемога в цьому місті не тільки успіх цієї неспокійної, але й особистий, але й нас, як українців, Маруся виграла і ми з нею.

Але чи дали ми їй відповідну допомогу? На цей запит, хай відповість сумління кожного з нас, особливо тих, що стоять у провіді наших організацій, особливо молодіжних. Довідомоско, що крім соток тисяч доларів, посаджених міста Джером Кавано, мав до своїх розпоряджистів в боротьбі за свій й його прихильників перебігів та на повеління Марусі Бек не тільки могутні апарати демократичної партії і робітничих спілок, не тільки пресу, але ще три тисячі добровольців, які допомагали їй. А скільки українських охотників мала Маруся Бек? На кількох українських автах виділили її виборчі заклики? Кілько українських авт кружало містом з її виборчими знаками, в день виборів? Кілько українських охотників розносило її виборчу літературу по хатах? Кілько кожний з нас витягував із своєї кишені на покриття її виборчої кампанії?

Як голова Виборчого Комітету Марусі Бек на заході Дітройту я щиро дякую всім тим нечисленным, але відданим працівникам, котрі своєю працею причинилися до вибору Марусі Бек на раду міста Дітройту на наступні чотири роки і до врятування честі українського імені, з яким Маруся йшла в цих виборах більше, як будь-коли раніше.

Зробимо велике діло, коли прибудемо до виборів в Дітройті. І то не тільки в Дітройті. Мені здається, що одним із наших політичних завдань є здобути місце та вплив в цій великій американській демократії. І то для добра України. Над цим питанням повинні призадуматися ті, які виховують нашу молодь, наших майбутніх провідників.

РУМУНІЯ ПОСЕРЕДНИЧІТЬ У СПРАВІ ЗАМИРЕННЯ У В'ЄТНАМІ

Відень. — В австрійській пресі появилися вістки про те, що Румунія веде дипломатичну акцію, скеровану на замирення у В'єтнамі. Ші вістки походять неначе б то з румунських комуністичних кіл у зв'язку з перебуванням румунського прем'єра Пона Джорджа Маврера в офіційних відвідинах у Відні. За тими вістками — це в червні цього року американський посол в Бухаресті Вільям Кравфорд піддав суттєвому румунському урядові, чи той не взявся б за посередництво між американським послом в Бухаресті, відділяючи від нього до столиці Південного В'єтнаму Сайгону. Ото ж коментатори вважають, що Мансфілд і його сенаторські колеги зацікавлені у своїй подорожі передусім проблемою В'єтнаму та можливостями тамшнього замирення. Що вони з Москвою полегли до Бухаресту — це вважається за доказ, що вони хотіли з першої руки дізнатися про вислід румунських контактів в цій справі з північно-в'єтнамськими комуністами.

Незалежно від оцих діленьки чи витягання зявляючих спроб — у Південному В'єтнамі продовжують важити бої і преса повідомляє про приготування до перевезу до В'єтнаму дальших 40,000 американських військ. Зокрема американське летунство переводить паралельно бомбардування комуністичних позицій у Південному В'єтнамі та транспортних і комуністичних шляхів у Північному В'єтнамі.

Відень. — В австрійській пресі появилися вістки про те, що Румунія веде дипломатичну акцію, скеровану на замирення у В'єтнамі. Ші вістки походять неначе б то з румунських комуністичних кіл у зв'язку з перебуванням румунського прем'єра Пона Джорджа Маврера в офіційних відвідинах у Відні. За тими вістками — це в червні цього року американський посол в Бухаресті Вільям Кравфорд піддав суттєвому румунському урядові, чи той не взявся б за посередництво між американським послом в Бухаресті, відділяючи від нього до столиці Південного В'єтнаму Сайгону. Ото ж коментатори вважають, що Мансфілд і його сенаторські колеги зацікавлені у своїй подорожі передусім проблемою В'єтнаму та можливостями тамшнього замирення. Що вони з Москвою полегли до Бухаресту — це вважається за доказ, що вони хотіли з першої руки дізнатися про вислід румунських контактів в цій справі з північно-в'єтнамськими комуністами.

Ньюйоркська громада відправила на вічний спочинок колишнього головного радного УНСОюзу Степана Матчану

Ньюйорк. — В минулу середу, 17 листопада місцева громада віддала останній поклін своєму довголітньому, діяльному члену сл. п. Степанові Матчанові, колишньому головному радному УНСОюзу та основникові й майже п'ятдесятирічному секретареві Товариства „Вольна“, 46-го Відділу УНСОюзу в Нью Йорку. Панахида по Покійним була відправлена в вівторок, 16-го, а похоро-

ни відбулися в середу 17 листопада. Після панахиди, яку відправив один з Отців Василіанців з парохії св. Юра в Нью Йорку, попрощали покійного С. Матчану гол. секретар Ярослав Падок гол. УНСОюзу, Антін Баток, голова УРСОюзу від колишньої Організації Оборони України та від УРСОюзу і проф. Іван Скрипнякський, секретар 46 Відділу УНСОюзу від свого Відділу.

В Нью Йорку відбулася нарада в справі введення в життя нового іміграційного закону

Нью Йорк. — В минулий понеділок, 11 листопада ц. р. в приміщенні American Council of Voluntary Agencies for Foreign Service, Inc. що приміщується при 44 Ебено 23 вулиці, відбулася нарада представників організацій, які допомагають в іміграції та поселенні в ЗДА, з асистентом комісара Іміграційного й Натуралізаційного Уряду в Вашингтоні. Самеюлем Бернсом. На цю нараду запрошено також ЗУАДК, що його репрезентував д-р Ярослав Падок. У нараді взяли участь дванадцять організацій, репрезентованих кругло двадцять особами. Предметом наради було позначення з методами введення в життя нового іміграційного закону, а особливо висвітлення, наслідки нового закону і нові засади й методи допускання нових імігрантів до ЗДА впливають на ті особи, які вже внесли свої подання про іміграцію, зокрема ж бездержавні особи з-поза залізної заслонки, які до часу введення в життя нового закону не дісталися до ЗДА. Народа велася шляхом запитів приватних до представників уряду в Вашингтоні й його відповідей. На велике число певних проблем п. Бернс ствердно відповів, що мо-

же висловити тільки свій особистий погляд, чи згодом, бо більшість питань ще не вирішені в самому уряді. Трудність цього лежить м. ін. в тому, що в справі іміграції грають вирішну роль не тільки Департамент Стрейту, але також Департамент Іміграції, який встановлює листу факхівців, яких в даний час потрібно буде ЗДА припинити про перенесення допускання нових імігрантів уряд. Одним з питань, які ждуть вирішення, є питання ролі Високого Комісара для Справ В'єтнаму в іміграції в'їзків та в переселенні осіб. Тому, що на іміграцію до ЗДА жде велике число українців й не останнє місце в цій проблемі займає питання можливого масового переселення до Америки українців в Польщі, які живуть там в докраю невіддільних умовах. Справа застосування нового іміграційного закону має першорядне значення також для нас. Немає сумніву, що після цієї наради слідують будуть члени іти в їх бріді АДК буде в них бракувати участі та впливатиме на найкорисніше застосування нового закону до наших земляків, розпорядників по всьому світі.

НОВИЙ ТУРЕЦЬКИЙ ПРЕМ'ЄР СУЛЕЙМАН ДЕМІРЕЛЬ ЗАЯВИВ готовність відновити безпосередній розмову з Грецією в справі Кіпру. Водночас він зазначив, що Туреччина не зречеться оцінки над турецькою мешаніною на Кіпрі і коли не прийде в цій справі до мирного порозуміння і кипсько-грецький режим далі змагатиметься до позбавлення тієї мешаніної всіх політичних та й інших прав — то Туреччина готова шукати справедливості, „вже можливі засоби“ — включно із збройною силою.

„Зарево“ відзначило 70-ліття Йосипа Гірянки й Олімпії Добровольської

Нью Йорк. — В суботу 13 листопада відбувся тут в приміщенні Українського Інституту Америки Вечір, присвячений українському театрові та його визначним акторам і режисерам Йосипу Гірянці та Олімпії Добровольській. Вечір влаштувало українське Академічне Товариство „ЗАРЕВО“. Він був посвячений із 70-літній Олімпії та 50-літньому театральній діяльності Йосипа Гірянки й Олімпії Добровольської.

Програму Вечора, на якій прибула численна академічна молодь, відкрив вступним словом Павло Дорожницький, вітаючи Ювілянтів та привітаючи гостей. Доповідь про Ювілянтів виголосили ред. Юрій Лавриненко-Давидчак і Віталій Кейс. Мистецьку частину Вечора вів Оля Кариченко-Шугані.

І. Шуган читанням уривка з п'єси М. Куліша — „Патетична Соната“. Марія Піжак відіграла на фортепіано „Балладу“ Брамса, „Балладу г-моль“ і „Доктора“ Шопена та „Шумити“ Якименка.

Програмою Вечора керував Любомир Калінич, який вітав Йосипа Гірянку й Олімпію Добровольську з їхнім Ювілєм. Ія Кейс і Дар'я Лиско вручили Ювілянтам в імені „ЗАРЕВА“ букет квітів, після чого всі привітали, що виповнило по берегах велику залу, спонтанним постановом з місць з ентузіазмом вітали обох Ювілянтів.

Закінчивши програму Вечора зворушливим словом мистецтва Йосип Гірянка. Вечір закінчився прийняттям і прощом на високому рівні з великим успіхом.

В АМЕРИЦІ Й У СВІТІ

ДИРЕКТОР СЕЛЕКЦІЙНОГО УРЯДУ ПЕРЕДБАЧАЄ ЗМЕНШЕННЯ ЧИСЛА РЕКРУТІВ в перших місяцях 1966-го року. Генерал поручик Луїс Е. Герші заявив, що внаслідок більшого числа добровольців не треба буде покликувати до військової служби таке число рекрутів, яке давніше передбачалося. Вже в грудні ц. р. мають покликати до військової служби тільки 40,200 рекрутів, хоч місяць тому передбачалося, що в грудні число покликаних рекрутів вийде 45,224. Корпус Морської Піхоти в грудні заявив, що йому в грудні ц. р. не треба буде 5,224-ох рекрутів, про яких він давніше просив. Генерал Герші гадає, що в дальших місяцях число добровольців буде збільшуватися і тому зменшиться число рекрутів.

З приводу нещадної смерті
сл. п. проф. д-ра ВОЛОДИМИРА КАЛІНИ
замість квітів на могилу складає:
на УКАА \$25.00
на Стипендіальний Фонд ім. д-ра В. Каліні, при
НТШ в ЗДА 50.00
на Збірник Українського Високово-Історичного
Інституту НТШ, присвячений пам'яті д-ра
В. Каліні 25.00
Проф. д-р ВОЛОДИМИР ВОГУН-ЧУДНІВ
Балтимор

Замість квітів на могилу
сл. п. проф. д-ра ВОЛОДИМИРА КАЛІНИ
складають на видатичний фонд Українського
Високово-Історичного Інституту НТШ:
в-ство І. К. Ташука, Нью Йорк \$25.00
в-ство М. М. Турецької, Нью Йорк \$25.00

Літературно-Мистецький Клуб
у Філадельфії, Па.
П'ятниця, 26 Листопада 1965 р.
Зал „ДОМУ МОЛОДІ“
при Олд Норк Рд., 4949 Н.
ПРОФ. РОМАН ПІЩУК
матиме доповідь п. н.:
„ПРАІСТОРІЯ УКРАЇНИ НА ПІРІРОДНИХ
СЕРЕДОВИЩАХ“
Початок о год. 7:30 веч.
Вступ за добровільними датами. Гостям раді.

Увага: зміна часу і місце Зборів

ВІДДІЛ УНСОЮЗУ
ПІТТСБУРГУ ТА ЗАХІДНОЇ ПЕНСІЛВЕНІ!
В неділю, 28 листопада 1965 р.

в год. 2-й по пол.
в залі THE PICK-ROOSEVELT HOTEL
Penn Ave. and Sixth St. — Pittsburgh, Pa.

ЗБОРИ Окружного Комітету Відділів УНСОюзу

ПІТТСБУРГУ ТА ЗАХІДНОЇ ПЕНСІЛВЕНІ

В зборах повинні взяти участь Урядовці Відділів УНСОюзу, та Конвенційні Делегати від наступних Відділів:

Bentleyville — 109	Pittsburgh — 53, 96, 118,
Carnegie — 134, 264,	396
384, 481, 482	Slickville — 126
Derry — 113	West Newton — 255
Donora — 232	Aliquippa — 120
Export — 101	Ambridge — 34, 161, 276
Forbes Road — 92	Etna — 89
Iselin — 400	Ford City — 63
Jeanette — 41	McKees Rocks — 91
Latrobe — 61	Lyndora — 329
Monessen — 338	New Kensington — 296
McKeesport — 17, 132	Vandergriff — 110
New Alexandria — 82	Yatesboro — 51
Rankin — 24	Wheeling, W. Va. — 56,
	212

В ПРОГРАМІ НАРАД:

1. Звіт членів Окружної Управи.
2. Звіт поодиноких Відділів.
3. Планя праці над виконанням квати нових членів 1965.
4. Конвенційні плани.
5. Справа Крайового Турніру Крутлів.

Головні промови:
Йосип ЛІСОГІР, головний представник УНСОюзу
Андрій ДЖУЛА, головний радний УНСОюзу
до участі в зборах запрошені всі члени
УНС та місцеве українське громадство.
КАРЛО БАЧІНО
Голова
ПЕТРО МАТЧКА
Секретар

ПРОГРАМА XIV КОНВЕНЦІЇ Союзу Українок Америки в НЬО ЙОРКУ в готелі СТАТЛЕР-ГІЛТОН у днях 25-28 листопада 1965 р.
П'ятниця, 26-го листопада:
Год. 9:00 рані: Ресстрація делегатів.
Год. 10:00 рані: Відкриття Конвенції. Вибір Конвенційної Президії. Представлення делегатів. Вибір Комісії — Номінаційної, Звітної, Резолюційної, (конвенційної), Організаційної, Культ-освіт. Виховної, З'являючої, Сусп. Опіки, Пресової, Фінансової (Ділових).
Год. 1-ша ввчодня: Обід із Президенткою.
Год. 2-га: Звідоження Голови Центральної Звіт-Вітної Комісії.
Год. 6-та увчодня: Відвід автобусом до Українського Інституту Культури, де відбується Відкриття Виставки Життєвої Творчості. Конвенційна панель на тему „Збереження стилю нашого поселення“. Доповідь м-р. Іванна Рожанковська, м-р. Ірина Пеленська.
Год. 8-та увчодня: Матне прийняття, заходом 72-го і 82-го Відділів США.
Субота, 27-го листопада:
Год. 9-та рані: Звіт Фінансовий Звіт Контрольної Комісії. Дискусія над звітними й прийняття. Звідоження Комісії. Ухвалення шесіс Комісії.
Год. 1-2 по пол.: ОБІДОВА ПЕРЕРВА.
Год. 2-га по пол.: Сесія англійським Відділом із доповіддю на тему „Післякоріння свого походження“. Доповідь Катерини Шаравар.
Год. 3:30 по пол.: Сесія молодіжних Відділів із доповіддю Оксана Драган.
Год. 6-та увчодня: Кінців Сесії.
Год. 7:30 увчодня: Банкет у готелі Статлер-Гілтон. Промови: леді Гемлінг, оспівачка Коммон Коул і проф. Роман Смаль-Стоцький, голова Наукового Т-ва ім. Т. Шевченка.
Мистецька програма: Шарльота Ордасі-Баранська, сопрано Метрополітанської Опери, при фортепіані Богдан Перфецький.
Показ жіночих стрій нижньої і козацької доби у виконанні 64-го Відділу США в Нью Йорку.
Неділя, 28-го листопада:
Год. 8-ма рані: Служба Божа.
Год. 10-та рані: Вибір Головної Управи.
Год. 1-2 по пол.: Обідова пора.
Год. 2-га по пол.: Звіт Резолюційної Комісії Ухвалення резолюцій.
Год. 5-та по пол.: Закриття Конвенції.

Добре читати для дітей і молоді
Сойна-Штуарна
РОМАНА ЗАВАДОВИЧА
Ціна: \$1.00
Замовляти:
SVOBODA
31-33 Grand St. (Box 346)
Jersey City, N. J. 07303

УКРАЇНСЬКИЙ ПУБЛІЦИСТИЧНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ 7-й ОСЕРЕДКОК, НЬОАРК, Н. Дж.
— влаштує —
в неділю, 28 листопада 1965 р.
о год. 4-й по пол. в приміщенні
УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ШКОЛИ
Sandford Avenue & Ivy Street, Ньюарк, Н. Дж.
2-й ПАНЕЛЬ
на загальну тему:
„УКРАЇНСЬКА ПОЛІТИЧНА ДУМКА НА ТЛІ АКТУАЛЬНИХ ПИТАНЬ“
Учасники: п. Богдан Гаско, Філадельфія
п. Іван Митга, Нью Йорк
д-р Степан Рибський, Нью Йорк
проф. Контантин Сачук, Джерсі Ситі
проф. Саген Федоренко, Ньюарк
Модератор: д-р Богдан Пилипівський, Діжмбург
Просимо Українське Громадянство про численну участь
УПРАВА ОСЕРЕДКУ

